

N:o 85.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 19 maj 1892.

— — — — — Andra Kammaren den 19 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen angående utfärdande af en särskild ordningsstadga för hafsfisket vid rikets vestkust.

(Första Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 2) utlåtande n:o 13.)

(Andra Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 3) utlåtande n:o 18.)

Till Konungen.

Enligt § 22 i gällande fiskeristadga af den 29 juni 1852 skall, då någon rättsegande det begär eller Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande så nödigt aktar, för hvarje ort bestämmas under hvilka delar af året, med hänsigt till det ena eller andra fiskslagets lektid, fisket efter samma fiskslag bör inställas, det sätt, hvarpå fiske under tillåten tid bör ske, beskaffenheten af de redskap, som vid fisket må användas m. m. För träffande af öfverenskommelser uti berörda hänseenden skola delegarne i fiskevattnet och de fiskelag, som derstädes idka fiske, kallas till sammanträde inför Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande, som efter behörig pröfning genom utslag förordnar i ämnet.

Föreskrifterna i nämnda paragraf torde emellertid vara affattade med särskild tanke på insjöfisket, med hvars delegare Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande lätt kan tråda i förbindelse. Hvad åter angår vestkustens

hafsfiske och särskildt det för närvarande rikliga sillfisket, torde man endast undantagsvis kunna tala om den enskildes rätt dertill, enär den viktigaste delen af nämnda fisken är öppen för hvar och en af rikets inbyggare. Vid tillämpningen å hafsfisket af de i § 22 af fiskeristadgan gifna bestämmelser möta därför svårigheter, bland annat, derigenom att, då detta fiske försigår i en ojemförligt större skala än de vanliga insjöfiskena, de bötesbelopp och andra straffbestämmelser, som enligt fiskeristadgan kunna af Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande utfästas, äro allt annat än lämpliga och såsom otillräckliga ej kunna åstadkomma den med dem åsyftade verkan.

Hos Riksdagen har framhållits, hurusom behof påkallade att en ordningsstadga för västkustens hafsfiske blefve utarbetad, och har dervid blifvit ifrågasatt att ombesörjandet deraf skulle åläggas Eders Kongl. Maj:ts vederbörande befallningshafvande, men Riksdagen anser en dylik stadga böra utfärdas af Eders Kongl. Maj:t, som lättare kan förfoga öfver tillräckligt sakkunnig utredning och som eger i sin magt att bättre lämpa föreskrifterna efter förhållandenas kraf, än 1852 års fiskeristadga medger länsstyrelserna.

Det torde få erinras, att i det af utsedda komiterade den 3 mars 1883 afgifna förslaget till ny fiskeristadga uti § 24 intagits den föreskrift, att der för viss ort särskilda bestämmelser erfordrades angående sådant fiske, som vore öppet för alla rikets inbyggare, Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande eller fiskeristyrelsen hade att derom göra framställning hos Eders Kongl. Maj:t.

I den ifrågasatta ordningsstadgan torde, bland annat, beträffande sillfisket böra inrymmas stadganden för ordnande af förhållandena mellan de fiskande och strandegarne samt mellan de fiskande inbördes och särskildt mellan dem, hvilka fiska med olika redskap.

Med anledning af hvad sålunda blifvit anfördt och då bestämda och tydliga föreskrifter i ofvanberörda afseende utan tvifvel skulle lända till båtnad för de näringsidkande samt lätta uppgiften för ordningens upprätthållande, får Riksdagen hos Eders Kongl. Maj:t anhålla om utfärdande efter fiskeriidkarnes hörande af en särskild ordningsstadga för hafsfisket vid rikets västkust.

Stockholm den 19 maj 1892.

Med undersätlig vörndnad.